A°. 1834.

UTRECHTSCHE COURANT.

WOENSDAG DEN 26. FEBRUARIJ.

R U S L A N D.

PETERSBURG *den* 12. *Februarij.*

Z. M. de Keizer heeft den 1. dezer de haven van Kronstadt en het Nautische-Instituut (voor de scheepvaart) bezocht.

— De Universiteit van Kasan neemt in bloei toe. Aldaar zijn 47 onderwijzers, als: 16 gewone en 3 buitengewone professoren, 17 adjuncten en 11 lectoren. Er worden 86 voorlezingen of collegien gehouden. Het getal der studenten bedraagt 209, welker vlijt en gedrag prijzenswaardig zijn. Er wordt een nieuwe sterretoren gebouwd; zijnde reeds vele instrumenten buitenlands gekocht. — In dit jaar zullen nieuwe gebouwen voor eene bibliotheek, voor een anatomisch-theater, en voor een physikalisch-kabinet worden begonnen.

D U I T S C H L A N D.

WEENEN *den* 16. *Februarij.*

De russische gezant, de heer *van Tatitscheff*, zal met verlof naar Rusland vertrekken. Prins *Gortschakoff* zal den gezantschaps-post bekleeden.

— Uit Turin verneemt men, dat het Sardinische hof naar Chambery bevel heeft gezonden, om de beide in gevangenschap geraakte bandieten (republikeinen uit Frankrijk) dadelijk dood te schieten. — De gouverneur van Savoye is met zijne mobile kolonne van Annecy naar Chambery terug gekomen, alzoo de rust er niet is gestoord geworden.

— Volgens berigten uit Konstantinopel, is de Sultan ernstig bedacht, om eene geldleening te sluiten, zonder welke een bankerbot onvermijdelijk is. De baron *Rothschild* wil den Sultan voor die schande bewaren door geld te schieten, edoch niet zonder winst.

FRANKFORT *den* 20. *Februarij.*

Te Kreuznach zijn door werklieden, aan de afhelling van den berg, de *Jardt* genaamd, 180 zilveren munten gevonden. Op allen zijn afbeeldselen van bisschoppen zigtbaar, welke deels een septer of herdersstaf dragen.

— In een Beijersch-dagblad wordt berigt, dat in dat Koningrijk op 1383 kwadraat mijlen 4,138,879 menschen wonen. In de laatste 10 jaren is het getal der inwoners met 400,000 zielen vermeerderd. Beijeren levert jaarlijks 5 millioenen schepels granen meer op als het voor eigen gebruik benoodigd heeft, welk meerdere het naar elders verzendt.

F R A N K R IJ K.

PARIJS *den* 21. *Februarij.*

De gebeurtenissen in het Zuiden van Frankrijk verwekken bij ons gouvernement onrust, vandaar het zenden van vele troepen naar Lyon, Marseille, enz. In eerstgemelde stad zijn het weder de werklieden, waartegen de militaire magt moet aangewend worden; in Marseille zijn reeds verscheidene burgers gekwetst geworden, tengevolge van oproerige bewegingen. In Lyon zijn de werklieden te zamen gerot en hebben oproerige kreeten aangeheven, waarop de militairen de menigte uiteen hebben gedreven. Er waren 18 personen gearresteerd. De rust werd er door 10,000 man troepen gehandhaafd.

— Volgens een berigt uit Lyon van den 17. dezer waren vele werklieden naar elders vertrokken. Men vreesde, dat met hen ook de woelingen zich zullen verplaatsen.

— Uit Madrid heeft men berigten tot den 13. dezer. De Koningin heeft eene amnestie voor de gebannene Cortes uitgevaardigd, en het dekreet tot bijeenroeping der Cortes werd den 15. Maart te gemoet gezien.

PARIJS *den* 22. *Februarij.*

Gisteren avond hadden in de omstreken van de beurs bijeenrottingen plaats; men heeft eenige personen gevat en de anderen uiteen gedreven. — Heden morgen had voor een wijnhuis in de straat *Mont-Orgueil* een verschrikkelijke oploop plaats. Men heeft ook aldaar de menigte uiteen moeten drijven.

— Het bestuur neemt alle mogelijke maatregelen van voorzorg: zoo moeten de schouwburgen om 11 ure des avonds geëindigd zijn. Gisteren avond hadden al de directeurs der schouwburgen zich tegen dat bevel verzet, en het werd later. Heden zijn zij voor de politie ontboden. De dagbladen zeggen, dat, ingeval de directeurs veroordeeld worden, zij het besluit hebben genomen, om het scherm precies om 11 ure te laten vallen, zonder te wachten, dat het stuk afgespeeld is.

— De Koning is reeds gisteren avond van Fontainebleau teruggekeerd.

— Wij hebben berigten uit Lyon van den 20 dezer. De werklieden hebben hun werk nog niet hervat; een gedeelte wilde, doch een ander gedeelte bleef onwillig. Verscheidene soldaten waren door de werklieden aangevallen en mishandeld. Een hunner bragt een bevel van de kazerne des Chatreux naar die van Serin, onder weg werd hij aangevallen, ontwapend en met zijn' eigen sabel geslagen. Op een andere plaats hebben de werklieden een' soldaat met steenen geworpen.

— *Heden avond 5 ure* heeft het ministerie eene telegrafische depeche uit Lyon ontvangen, tengevolge waarvan de ministers zijn bijeengeroepen. Men twijfelt sterk of de rust aldaar wel hersteld is.

— Onze dagbladen, vooral de *Constitutionnel*, *le Journal des Debats*, enz., laten zich scherp uit tegen de arrestering van den belgischen districts-kommissaris door de Pruissen uit Luxemburg, en meenen, dat die gebeurtenis groote gevolgen kan hebben.

— Uit Madrid meldt men, van den 14. Feb., dat de aartsbisschop van Toledo, die uit Spanje gebannen is, naar Rome is vertrokken.

N E D E R L A N D E N.

UTRECHT *den* 25. *Februarij.*

Het *Journal de la Haye* behelst in eenige volgnommers een uitvoerig verslag *over onze zaken*, zijnde een belangrijk stuk, waarin de vele beschuldigingen en lasteringen jegens Holland met veel kennis van zaken worden wederlegd. Hetzelve is voor ons dagblad te uitvoerig, waarom wij ons tot eenige uittreksels moeten bepalen. De schrijver heeft gezwegen over de vele belagchelijke en ongerijmde beschuldigingen, welke men sedert drie jaren heeft aangewend, met oogmerk, om de openbare meening in Europa tegen ons in het harnas te jagen. „ Er zijn er echter — zegt hij — waaromtrent het niet langer geoorloofd is te zwijgen, omdat zij in betrekking staan tot vragen, welker min of meer ingewikkelde aard een vermogend hulpmiddel voor de kwaadwilligheid is, en omdat de enkele kracht van het verstand niet meer toereikend is tot oplossing der tegenwerpingen, welke in het onderzoek dier vraagstukken, zelfs bij de weldenkendste lieden, wier vaderlandsliefde boven alle verdenking verheven is, kunnen voorkomen.

„ Zoolang men zich vergenoegt met den Hollanderen aan te raden, om op hunne beurt ook eene *glorieuse revolutie* te maken en de republiek uit te roepen, kunnen wij van onze zijde ons ook vergenoegen, gezamenlijk met geheel de natie, van medelijden te grimlagchen; maar, wanneer hetzelfde buitenlandsche blad (*the Times*) in hetwelk wij dien bespottelijken raad vinden, te verstaan geeft dat, op het oogenblik toen men bijna rekenen kon tot eene schikking met Belgie gekomen te zijn, de Koning der Nederlanden (ten einde een voorwendsel te hebben om zijne bewilliging te verschuiven) *voorwendde*, dat hij niet vermogt een deel van het Luxemburgsche grondgebied te vervreemden, zonder goedkeuring der agnaten en der Duitsche Bondsvergadering, alsdan is het niet genoeg meer de schouders op te halen, en men moet wel aan hen, die het niet weten, berigten, dat de verpligting, opgelegd aan elk lid van het Duitsch-Verbond, om geen deel van het grondgebied eens Bonds-Staats af te staan, alvorens daartoe aller toestemming bekomen te hebben, ontspruit uit eene uitdrukkelijke en stellige bepaling der te Weenen in 1820 opgemaakte eind-akte (*); en dat derhalve de Koning der Nederlanden, toen hij den stap deed dien men hem verwijt, geen voorwendsel tot nieuwe vertraging gezocht, maar alleenlijk eenen pligt vervuld heeft, van welken zij, die aan de belgische revolutie het deel van Luxemburg, waarop zij haar begeerig oog geslagen had, hebben toegekend, vooruit wisten, dat die Souverein op geenerlei wijs de nakoming kon ontduiken.

„ Het is inzonderheid over deze vraag nopens het Luxemburgsche, dat wij voornemens zijn onze lezers te onderhouden, omdat zij onder het getal derzulke behoort, welke van den eenen kant de boosaardigheid der buitenlandsche drukpers met veel behendigheid tot haar voordeel gebruikt heeft, en die van den anderen, door vergetelheid van vroegere gebeurtenissen, zoo zeer in het duister geraakt zijn, dat wij thans zelfs zeer verstandige lieden onder ons zich over dit onderwerp aan geheel verkeerde redeneringen zien overgeven, die toonen dat dit vraagstuk volstrekt niet begrepen wordt.

„ Al wat bij de Duitsche Bondsvergadering en bij de Londensche Conferentie met betrekking tot de zaken van Luxemburg voorgevallen is uit het oog verliezende, als ook de daarvan onafscheidbare moeijelijkheden, ten gevolge der betrekkingen van het Groothertogdom tot Duitschland, heeft men eindelijk den kring der redenering zoozeer verengd, dat er in het oog van velen thans, om al de wenschen van Holland te vervullen, nog slechts ontbreekt, dat de zuiver persoonlijke belangen van den Koning Groothertog en de bijzondere zaken van het huis van Nassau geregeld worden.

„ De zaak aldus verkleind en van den grond der algemeene staatkunde, met welke zoo vele banden haar innigLijk verknocht houden, overgebragt zijnde op dien der bijzondere belangen van een' Duitschen vorst, die daaraan slechts een ondergeschikt deel hebben, kan men zich gemakkelijk en met zekeren schijn van reden overgeven aan schoone en lange uitweidingen over de op vorsten zoo wel als op bijzondere personen berustende verpligting, om hun persoonlijk voordeel aan het algemeene welzijn van Europa op te offeren. Men kan den schijn van regt hebben om te verlangen, dat er uitgezien worde naar de vereischte maatregelen, opdat de vereffening onzer zaken met Belgie en de verligting der lasten, welke wij dragen, niet langer een' hinderpaal vinden in het *veto* der agnaten van het huis van Nassau? Wij beseffen almede zeer wel dat, wanneer de zaak uit dit beperkte oogpunt beschouwd wordt, men zich verwondere, dat het Luxemburgsche vraagstuk met de Hollandsch-Belgische geschillen vermengd geworden is; als ook dat men, met zeker blad, welks bekwaamheid en goede trouw wij voor het overige geenszins in twijfel willen trekken, geloove, *dat het moeijelijk vallen zou den oorsprong dier vermenging van twee zoo geheel onderscheidene dingen op te sporen.*

„ Wij gelooven van onzen kant, dat men volstrektelijk tot dien oorsprong moet opklimmen, wil men zich niet wikkelen in eindelooze redekavelingen, die volstrekt overbodig zijn, zoo zij al niet gevaarlijk worden, door de openbare meening aan het dwalen te helpen over eene der wezenlijke oorzaken van de verlenging onzer rampen.

„ Wij zijn volkomen van de meening der genen, die beweren dat de Luxemburgsche kwestie nimmer verward had moeten worden met de zaken betrekkelijk de scheiding tusschen Holland en Belgie; doch, verre van te gelooven, dat het moeijelijk vallen zou de oorzaak daarvan te ontdekken, denken wij integendeel te kunnen bewijzen, *dat het de Londensche Conferentie alleen, hierin vermogend bijgestaan door de Duitsche Bondsvergadering zelve, geweest is, die in het belang van Belgie en misschien uit bedenkingen van algemeene staatkunde*, waarover de tijd alleen eenig licht zal kunnen verspreiden, *twee ongelijkslachtige bestanddeelen in dezelfde smeltkroes geworpen heeft*, terwijl de Koning der Nederlanden, juist om door geene nieuwe verwikkelingen de oplossing van een reeds uit zich zelven zoo moeijelijk vraagstuk te vertragen, zich zoo veel mogelijk van deze ineensmelting onthouden heeft."

De schrijver bewijst nu, dat de Conferentie en het Duitsche Verbon alleen schuld aan die verwarring hebben, en geenzins onze regering, wier belang het was, (ten einde de onlusten, zoo wel in het Luxemburgsche als in Belgie te dempen) om beide zaken van elkander te houden. Krachtens § 4 van het op den 15. Nov. 1818 te Aken geteekend protocol, heeft de Koning de Mogendheden uitgenoodigd, om, zoo mogelijk, de zaak van Belgie te vereffenen. In hoe ver zij aan die uitnoodiging hebben voldaan is bekend. — „ Doch geheel anders was het geval met het Groothertogdom en het Duitsche-Verbond.

„ Hier was de Koning Groothertog niet beperkt om slechts te verzoeken, gelijk hij ten aanzien van Belgie gedaan had, dat de Bondsvergadering met hem mogt willen raadplegen *omtrent de beste middelen om aan de aldaar uitgeberste onlusten een eind te maken.*

„ Hier bestond van den kant des Duitschen Verbonds *eene stellige en uitdrukkelijke verpligting, om den Groothertog de noodige hulp te leveren, ten einde den opstand in het Groothertogdom te beteugelen.* Art. 26 van het Weener verdrag zegt:

„ „ Wanneer, in eenen Bonds-Staat, de openbare rust door daden van stelligen wederstand tegen de gevestigde regeringsmagten gevaar loopt, en dat er reden is om te vreezen, dat de oproerige beweging tot de naburige Staten zal overslaan, of wanneer er werkelijk een op-

(*) Art. VI. Veranderingen, in den tegenwoordigen staat van bezit der leden van het Verbond gebeurd, kunnen er geene brengen in derzelver regten en verpligtingen ten opzigte des Verbonds, anders dan met toestemming van al de Bondsleden. Vrijwillige afstand van souvereiniteits-regten, aan eenig grondgebied van het Bondgenootschap gehecht, kan zonder zulk eene toestemming geene plaats hebben, dan alleen ten behoeve van eenen der Bonds-Staten.

land uitgebeten is en het gouvernement, na alle constitutionnele en wettige middelen uitgeput te hebben, zelfs de hulp van het Verbond inroept, zoo is de Bondsvergadering gehouden, de snelste hulp te doen aanbrengen tot herstel der wettige orde."

„ Men begrijpt derhalve ligtelijk dat, hoe vermogend de drangredenen, om niet te zeggen de regten, ook waren, welke de Koning der Nederlanden had om aan geene zoodanige hulp van den kant der kabinetten, welke de traktaten van Parijs en van Weenen geteekend hadden, te twijfelen, die Souverein nogtans, in zijne hoedanigheid van lid des Duitschen Verbonds, zich tot herstel der wettige orde in het groothertogdom, aan niemand anders dan aan zijne mede Bonds-Staten behoorde of vermogt te wenden.

„ Het eind van het aangehaalde artikel houdt zelfs in dat, in geval de regering verhinderd werd de hulp des Verbonds in te roepen en klaarblijkelijk buiten staat ware den opstand door hare eigene krachten te dempen, de Bondsvergadering *zelfs, zonder daartoe uitdrukkelijk ingeroepen te zijn*, de maatregelen zou nemen, welke zij tot herstel van orde en veiligheid dienstig zou oordeelen."

De Koning heeft dus gehandeld volgens de verdragen; doch nu bewijst de schrijver uit de handelingen van de Londensche conferentie, dat deze de twee zaken van Luxemburg en van Belgie heeft ondereengemengd. In het protocol van 20. Dec. 1830, waarbij de scheiding is bepaald, wordt gezegd: „ *dat het groothertogdom Luxemburg krachtens een verschillend regt door de Vorsten uit het huis van Nassau bezeten, bij voortduring een deel van het Duitsche Verbond zou blijven uitmaken.*" Dezelfde bepaling vindt men eindelijk ook weder in het protocol no 12 van den 27. Januarij, bij hetwelk men overeen kwam omtrent de voorstellen tot de grondslagen, bestemd om de scheiding te vestigen.

„ Tot hiertoe dus werden de regten van den Groothertog op Luxemburg erkend en geëerbiedigd niet alleen, maar men bleef getrouw aan het grondbeginsel, dat die regten niets gemeens hadden met de schikkingen, die tusschen Holland en Belgie gemaakt zouden worden.

„ Maar dit laatstgemelde land, of om juister te spreken, de lieden die er zich de magt hadden aangematigd, weigerden hardnekkiglijk in de grondslagen te stemmen, die in het 11de en 12de protocol vervat waren, en ziedaar, de conferentie, die van nu af aan geene andere zending scheen te hebben, dan om de revolutie-woede ten koste van Holland te sussen, stootte met eigene hand onderstboven hetgeen zij onherroepelijk verklaard had, en stelde de 18 artikelen op, welke bestemd waren om tot vredes-priliminairen te dienen.

„ De conferentie beloofde daarin eene onderhandeling met den Koning der Nederlanden te openen, en weinige dagen daarna zag men in belgische nieuwspapieren den beruchten brief van lord *Ponsonby* verschijnen, in welken gezegd werd, dat de conferentie door hare vermogende bemiddeling Belgie helpen zou, het groothertogdom bij een traktaat en tegen eene billijke schadevergoeding te verkrijgen, terwijl zij door verzekerde maatregelen, gedurende de onderhandeling, allen vijandelijken maatregel verhinderen zou, door welken het Duitsch-Verbond mogt trachten het wettige gezag in het Luxemburgsche te herstellen.

„ Deze brief wekte de grootste verbazing en werd onmiddellijk gevolgd door een protest, hetwelk de gevolmagtigden van den Koning der Nederlanden aan lord *Palmerston* deden toekomen.

„ In antwoord op dit protest verklaarde de conferentie dat, met betrekking tot den eventuelen afstand van Luxemburg, zij begrepen had 1o. dat de schikkingen, ten doel hebbende om aan Belgie het bezit van het groothertogdom te verzekeren, schikkingen zouden wezen *vrijwillig te nemen*; 2o. dat dit bezit niet verkregen zou kunnen worden, dan tegen *billijke schadevergoeding*; 3o. dat de vijf Mogendheden aan de belanghebbende partijen den voorslag tot dien einde niet eer zouden doen, dan na de toetreding der Belgen tot de grondslagen van het geding, door de conferentie vastgesteld en reeds door den Koning der Nederlanden aangenomen." *(Het vervolg hierna.)*

— Belgische berigten van den 23. en 24. Februarij:

„ Eenige onzer dagbladen blijven oorlogzuchtig. De *Liberal* zegt, dat er geen verlof meer wordt gegeven, en *de Emancipation* laat twee regementen naar Luxemburg marcheren, om eene vijandelijke houding tegen de Duitsche Bondsvesting aan te nemen. De kommandant dier vesting wordt nu zeker in verlegenheid gebragt.

— Het dagblad van Namen behelst: „ De kolonel van het 11de reg. heeft last bekomen, 3 bataillons gereed te houden om naar Luxemburg te marcheren. Die troepen zullen heden nacht (van den 21. op den 22. Feb.) van hier vertrekken. — Men verzekert, dat het 11te reg., in garnizoen te Charleroi, ook derwaarts bestemd is."

— De Emancipation *van den 25. Feb.* trekt zich de zaak van den heer *Hanno* sterk aan, en zegt: „ Eene beledigiug is een onzer landgenooten aangedaan: *de geheele natie is beledigd.* Een Belg is in de gevangenis van Luxemburg: *de vrijheid van geheel Belgie is achter de grendels.* Verscheidene streken van het Luxemburgsche zijn overweldigd en onder sequester gesteld: *ons geheel grondgebied is door den vijand overweldigd, gesequestreerd.*" — (Belgie is waarlijk te beklagen!) De schrijver wil nu beweren, dat het Duitsche Verbond het verdrag van 21. Mei geschonden heeft, en wat een Belg beweert is zeker. „ Daar dit zoo is — zegt hij — moet Belgie niet alleen, maar moeten ook Frankrijk en Engeland rekenschap vragen. Dadelijk zijn er ook koeriers naar Parijs en Londen gezonden. (en Mr. *Sylvanus van de Weyer* zou den 24. Feb. ook naar Londen terug keeren). Doch hoe vreemd is onze betrekking jegens den Bondsdag! Wij zouden aan denzelven onze klagten wel willen inzenden, doch hoe gegrond die ook mogen wezen, zij gaan verloren door het antwoord: *Ik ken u niet!*" (Zou het Duitsche Verbond Belgie *niet kennen?* De schrijver vergist zich, en wil zeggen *niet erkennen.*) „ Belgie heeft zich dus moeten vergenoegen om deszelfs nota's naar den heer *de Broglie* en lord *Palmerston* te zenden. Doch wie staat ons borg voor die staatslieden?" (De fransche schrijver van de *Emancipation* schijnt zijnen eigenen staatsminister, even zoo min als den engelschen te vertrouwen, en is bevreesd, dat het weder op protocollen maken zal uitloopen; doch in dat geval zegt hij, *kan Belgie het achter de grendels niet uithouden, en moet wederom vrij zijn.* Intusschen verkeren wij allen in het denkbeeld, dat Belgie *geheel vrij is.*)

— Het *Journal d'Arlon* van den 21. Feb. meent, dat Belgie het wel alleen tegen de vesting Luxemburg kan klaren, zonder hulp van Frankrijk en Engeland. Zulks zou zeer goed komen, dewijl de *Emancipation* geen vertrouwen meer in die hulp stelt. „ Wij vragen — zegt dat dagblad — troepen in het Luxemburgsche, opdat er posten worden uitgesteld rondom den strategischen omtrek, en wij durven instaan, dat alle pruissische invallen dadelijk zullen ophouden."

— Het Brusselsche dagblad *le Belge* behelst het volgende belangrijk artikel: „ De schatkist van Brussel is in eenen ellendigen toestand, en nog gaat men voort de uitgaven te vermeerderen. Wij zullen maar een voorbeeld bijbrengen. Onder het oude bestuur was op het budget der stad 1000 gl. gebragt voor den advokaat, die daarvoor alle de zaken des bestuurs moest verdedigen: ons bestuur heeft goedgevonden, zonder dat wij weten waarom, om deszelfs advokaat voor elke zaak te betalen, en thans vindt men daarvoor op het budget 10,000 fr. — De renten van verschillende geldleeningen, die de stad heeft gedaan, bedragen jaarlijks omtrent *één millioen* francs. Het deficit voor 1833 bedroeg 300,000 francs."

ADVERTENTIEN.

De prijzen der Fondsen waren den 24. Februarij te Amsterdam, aldus: Werkel. Schuld $49\frac{15}{16}$ à 50. Dito 95 à $95\frac{1}{8}$. Kansbill. 22 à $22\frac{1}{4}$. Amort. Synd. $89\frac{13}{16}$ à $89\frac{15}{16}$. Idem $71\frac{7}{8}$ à 72. Oorlogsl. $100\frac{3}{4}$. Schatk. bill. $101\frac{1}{4}$. — Rusl. 102. Dito $102\frac{1}{2}$. Inschr. $68\frac{3}{4}$ à $68\frac{13}{16}$. Certific. van 1831, $94\frac{3}{4}$ à $94\frac{7}{8}$. — Pruissen $95\frac{3}{4}$. — Spanje $60\frac{1}{2}$ à 62. Idem 41 à $41\frac{3}{4}$. Uitgest. Schuld $15\frac{1}{4}$ à $15\frac{5}{8}$. — Oostenrijk, Metall. $95\frac{11}{16}$ à $95\frac{3}{4}$.

(*Na de Beurs.*) Aan onze Beurs heerschte heden eene groote levendigheid. In Holl. Fondsen is veel gedaan. Groote verkoopen, voor Binnenl. rekening, van Integr. hielden dit Fonds van eene prijsverhooging terug, hetgeen mede met 5 pCts. het geval was, waarvan belangrijke partijen voor Engelsche rekening aangekocht zijn.

Te UTRECHT, bij L. E. BOSCH & Co.